

— Σήκω, μοὶ λέγει ὁ σείων με, ἔρχεται ἡ σούστα.

Ἡ ἀλλόκοτος αὖ. η γλῶσσα μοὶ ἤτο ἀκατάληπτος. Ἡγέρθην ἐν τούτοις, καὶ μετ' ὄλιγον εἰδὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸν θάλαμον ὑπομοιόρραχόν τινα, τετραγώνου προσώπου. Ἡτο περίεργον φυινόμενον ὁ κ. ὑπομοιόρραχος. Οἱ πόδες τοῦ ἐστηρίζοντο ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ ἀδρφοῦ, ἀλλὰ τῆς μέστης ὥμως καὶ ἄνω, τὸ σώμα τοῦ ἐλικνίζετο ἐμπρὸς καὶ ὅπιστ λίγη περιέργως, ἐξ οὐ ἐνόησι ὅτι ἡ σούστα περὶ ἡς μοὶ ὅμιλησεν ὁ ἀφυπνίσας με χωρυψύλαξ, καὶ ὁ ὑπομοιόρραχος, ὅτι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Μετ' ὄλιγον ὁ ὑπομοιόρραχος ἀπῆλθε καὶ ἐγὼ ἐκοιμήθην ἐκ νέου, μόλις δὲ περὶ τὴν χαρουσγήν δυζὸς χωροφύλακων περιήρχετο τὴν κλίνην προπαθοῦσανά μὲν ἀνακαλύψῃ μεταξὺ τῶν κοιμωμένων. Ἡκουον φυθορίζουσαν τὸ σονομά μου, ἀλλὰ τὸ ψιχὸς ἤτο τόσον ὑπερβολικῶν, ὥστε ἐβρυνόμην νὰ ὅμιλήσω καὶ ἐγκεκορδυλωμένος ἐντὸς τῶν κλινόσκεπασμάτων, ἐφησυγχάρον. Τέλος, ἐφθασαν καὶ πρὸ τῆς κλίνης μου, καὶ ἀποκαλύψαντες τὴν κεφαλήν μου μὲν παρετέρουν, ἐγὼ δὲ ἐξ ἐντίκτου ἀπέφευγεν νὺν ἡνικέρω τὸ σονομά μου. Ἐν τούτοις, ἡνικάκασθην ἐπὶ τέλους νὰ ἐγερθῶ καὶ τότε μοὶ κατέστη γνωστὸν, ὅτι μεταβαίνω, συνοδεύομενος παρ' αὐτῶν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἀκροναυπλίας, τιμωρηθεῖς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν διὰ διμήνου φυλακίστεως ἐπὶ ἀσεβείᾳ κατὰ τῶν ἀνωτέρων μου. Τὸ ἔγγραφον τοῦ ὑπουργείου ἀνέφερε ρητῶς, ὅτι ὕφειλον νὰ διατάσσω τὴν ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Ναύπλιον ὅδὸν πεζῇ διὰ παιδείαν, κατὰ τὴν στρατιωτικὴν φρασεολογίαν, ἥγουν διὰ τυραννίαν. Τὸ ἔγγραφον μεθ' ὅλην τὴν ὄχληρότητά του, ἥρχισε νὰ μέκινη εἰς γέλωτα, καθ' ὅσον εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἔγγραφον ἐδεικνύετο δῆλη ἡ κωμικότης τῶν ἀνθρώπων, εἴτινες ἐν εἶχον μέλημα κατὰ τὴν φρενήρη ἐκείνην ἐποχὴν: πῶς νὰ προσκολλήσουν εἰς τὰς ἐπωμιδας τῶν περισσοτέρους βαθύμους. Οἱ χωροφύλακες ἐν τούτοις, σοθιροὶ καὶ ἀκίνητοι, φέροντες κρεμάμενον τὸ λιτάριον ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἐθεώρησαν καθηκὸν τῶν νὰ μοὶ ἀναπτύξουν ἐν ἀρθροῖ τοῦ συντάγματος, ἐπιτρέποντος εἰς τοὺς μετασφέροντας εἰς τὰς φυλακὰς χωροφύλακας τὴν δέσμευσιν τῶν μεταφρομένων. Ἐννόησα τὶ ἐσήμαπινεν ἐκάστη λέξις τῆς ἀσκόπου θεωρίας, καὶ ἀκολουθῶν τὸ σύστημα εὑφυοῦς φίλου μου πολιτευομένου, λέγοντος εἰς τοὺς προσερχομένους ἐκλογεῖς, ἵνα ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν των εἰς τὸ ἄτομόν του.

— Καλά, κατάλαβα, τώρα πόσα ταλληρά θέλετε διὰ τὴν ψῆφόν σας;

Χωρὶς νὰ χάσω καὶ ἐγὼ καιρὸν, τοῖς ἀπεκρίθην: — Ἀν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ φίλῳ, νὰ μοῦ τὸ πῆπτε ἐλευθέρως. Ἡ θεωρία ἐπαυσεν, καὶ τὸ βαλάντιόν μου ὑπέστη τὰς συνεπείας.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΟΥ

"Ημην ἀπλοῦς στρατιώτης τοῦ βου Συντάγματος τοῦ Πεζικοῦ, καὶ ὅχι μόνον ἀπλοῦς ἀλλὰ καὶ νεοσύλλεκτος. Γηπρέτους ὡς ἐπίστρατος καὶ ἐπαιζον οὕτω καὶ ἐγὼ πρόσωπον τοῦ κωμικοτραχικοῦ δράματος «Λάχανα - Κοκκινογόνια». Εσπέραν τινὰ περιεπατούν, ὡς συνήθειζον, μόνος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὄνειροπολῶν τὴν δάφνην τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ταλαιπίνης καὶ δυσμοίρου πατρίδος μου, βαθμὸν οὐχὶ κατώτερον τοῦ ταγματάρχου μου, πολλὰ παράσημα καὶ . . . τὸ ὄνειρον παντός σημερινοῦ Ἑλληνος — καὶ ποτὸς ἐλληνὸν ἐγείρει αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν — τὸ βουλευτικὸν ἀξιωματοῦ τόπο τότε ὡς καὶ νῦν δούλης ἐπερχίας μου. Ἐνῷ ἔκαμον τοιούτους φαντασιώδεις ὑπολογισμούς καὶ σχέδια, καὶ ἔκτιζον διὰ τῆς φαντασίας μου τοσκῦτα φρούρια ἐκ πτερῶν, βλέπω εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν τὸν ταγματάρχην μου, ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω μου, καὶ κατὰ τὰ διατεταγμένα, στάς πρὸ πέντε βημάτων ἀριστερά, ἐχαιρέτισα αὐτὸν ὑψώσας τὴν χειρὶς εἰς τὸν γίγον τοῦ πηλικίου μου, τὸ μόνον στρατιωτικὸν σημεῖον, ὅπερ μέχρι τότε ἐφερον. Τὸ τοιούτο ἐδωκε τῷ ταγματάρχη μου νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀνήκω εἰς τὸ ὑπὸ αὐτοῦ διαικούμενον τάγμα, διότι ἐν καιρῷ ἐπιστρατείας δὲν εἶναι εὔκολον εἰς ἔνα ταγματάρχην (καὶ μᾶλιστα Ἑλληνα), νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀνδρας τοῦ σώματός του, καὶ ἀμέως διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς του μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Δὲν ἐγνώριζον καθόλου περὶ τίνος πρόσκειται, καὶ ἥρχισα ν' ἀπορῶ τὶ νὰ μὲ θέλην ὁ ταγματάρχης μου, διστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν μ' ἐγνώριζε ποσῶς. Ἐνῷ ἀκολουθῶν αὐτὸν ἐβασανίζομην. Ἰνα εὗρω τὸ αἰτιον τῆς ταγματαρχείου τιμῆς, καθόσον θεωρεῖται ύψιστη τιμὴ εἰς τὸν δυνάμενον στρατιώτην νὰ δομιλήσῃ ἰδιαίτερως μετ' ἀξιωματικοῦ, πολὺ δὲ περισσότερον μετὰ τοῦ ταγματάρχου του, εὐρίζημεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἱεροπολείου, ὅπου ὁ ταγματάρχης μου ἤρξατο ἐξετάζων διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς κολοσσιαίας ρινὸς του τὰ διάφορα πρὸς πώλησιν ἐκτεθειμένα ψερικά. Τότε ἥρχισα νὰ ἐνοω περὶ τίνος θὰ προέκειτο καὶ τὶ θὰ ἐσήμαπινεν ἐκεῖνο τὸ γνέψιμο τοῦ ταγματάρχου, ἀλλὰ δὲν ἥθιελον πάλιν νὰ τὸ πιστεύσω, ἐκ μεγάλου πρὸς τὸν ἑαυτόν μου σεβασμοῦ. Ἐν τούτοις, ἐσκέφθην μίαν φορὰν νὰ τὸ στρίψω, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἤρχετο βολικά — «Ω θεέ μου, ἐλεγον καθ' ἑαυτόν, ἐγὼ νὰ κουβαλήσω ξένο ψάρι; Εγὼ δὲ ποτὲ διάκονος του ὑπηρέτης τῆς πατρίδος εἶνε ἰδιοκός του ὑπηρέτης;

Μόλις ταῦτα, ἐπειδὴ δὲ ταγματάρχης μου ἐν τῷ μεταξὺ ἐζήτει καὶ τὴν γνώμην μου περὶ τῶν ἐξετάζομένων ιχθύων, ὡς νὰ μὴ εἴχε φαίνεται, ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὀσφρηστικήν του δύναμιν, ἥθελησα νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἐπῆρε μαζύ του μᾶλλον ὡς πραγματογνώμονα, παρὰ ως ἀχθοφόρον. — «Τὶ διάβολο! ἐψέλλιζον, εἶνε δυνατόν νὰ μὲ μεταχειρισθῇ δ ταγ-

ματάρχης μου δίκην ύπηρέτου, έμε, δ' ὅποιος εἴμαι
ἀπὸ οἰκογένειαν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, δ' ὅποιος ἡν-
δρώθην περιστοιχούμενος ἀπὸ ύπηρέτας, δ' ὅποιος...
δ' ὅποιος... δ' ὅποιος εἴμαι καὶ φοιτητής τῆς Νομικῆς»
καὶ ἐνῷ ἡτοιμαζόμην καὶ ἀλλα ν' ἀραδίασσω προτε-
ρήματά μου ὅπως συστήσω τὸν ἑαυτόν μου πρὸς ἔμε,
ἄκουόν.

— Πάρε στρατιώτη, αὐτὰ τὰ ψέριχ καὶ πήγαινέ
τα σὸν σπίτι μου! μοὶ λέγει δὲ ταγματάρχης μου μὲ
τὸ ἄρμόζον εἰς τὴν θέσιν τοῦ καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ
ἐπιτακτικὸν ὑφος, ἐγχειρίζων μοὶ συγχρόνω, ἐναὶ ὄρ-
μαθὸν συγκρατοῦντα πλέον τῶν τριῶν ὄκαδων μπαρ-
μουνίων, τὰ ὅποια ἡσαν τόσον φραΐσκα, ὥστε εἰ-
χον ἀκόμη τὴν ζωτικὴν δύναμιν νὰ κινῶσι τὰ ὡτά
των καὶ μόνον τὸ ζωογόνον αὔτοῖς ὅπωρ τοῦ ἀμφρά-
κιακοῦ κόλπου τοῖς ἔλειπεν, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς
τὴν ζώην.

Μοῦ ἦρθε νὰ τοῦ κοπανίσω μιὰ μὲ τὴν ἀρμάθα
στὸ κεφάλι, ἀλλ' αἱ πολεμικαὶ εἰδῆσεις τῆς ἡμέρας
ἔκεινης μὲ ἔκαμον νὰ μὴ τὸ ἀποφασίσω, συλλογισθεῖσ
ὅτι θὰ ἡτον ἡ μεγαλειτέροχ τιμωρία δι' ἔμε νὰ εὐρί-
σκωμαι στὸ Παλαμῆδην ἐπὶ ἐπιθέσει κατὰ ἀνωτέ-
ρου καὶ δὴ τοῦ ταγματάρχου μου, ἐνῷ οἱ συνάδελ-
φοί μου θὰ σκοτώσουν τούρκους καὶ θὰ εἰσβάλλουν
ἔλευθερωταὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, τὴν "Ηπειρον". Ἐκρά-
τησα λοιπὸν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸν δρμαθόν, καὶ
ώσαν νὰ μὲ ἔβλεπεν ὅλος διασρός, ἔρριψα πέριξ μου
βλέμμα περιλυπον, ἵνα τίδωρ ἐὰν ὑπάρχῃ κανεὶς ἐκ
τῶν ἐν τῇ πόλει γνωριζόντων με παρεπιδήμων συμ-
πατριώτων μου, οἵτινες μὲ ἐνδιμιζον ὅτι κατεῖχον ἀνω-
τέρων θέσιν ύπηρέτου ἀξιωματικοῦ, ἀλλ' εὐτυχῶς,
πάντες οἱ ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν ἰχθυοπαλείων ἀναδεύο-
μενοι θῆσαν ἀγγωσταὶ εἰς ἔμε πρόσωπα.

Δὲν εἶχον ἀκόμη πάρει δρόμον, ως ἀμφιρρέ-
πων καὶ μὴ θέλων νὰ πιστεύσω ἀκόμη τὴν περιωπήν,
εἰς ἣν μὲ ἀνεβίβασεν δὲ ταγματάρχης μου, δέτε οὕτος
μοὶ λέγει:

— Μήπως δὲν γνωρίζεις ποῦ εἶναι τὸ σπίτι μου;
Εἶναι τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ στρατιώτου νὰ γνωρίζῃ
τὴν κατοικίαν τοῦ λοχαγοῦ του, τοῦ ταγματάρχου
του, τοῦ συνταγματάρχου του, τοῦ Φρουράρχου καὶ
τοῦ Αρχηγείου.

— Γνωρίζω πολὺ καὶ, κύριε ταγματάρχε, τῷ
ἀπόντητα, ποῦ εἶναι ἡ οἰκία σας. Εἶναι ἀπέναντι τοῦ
ταχυδρομείου... ἀλλα...

— Πήγαινε λοιπὸν γλήγορα, καὶ εἰπέ τῆς Κυρίας
μου νὰ μαγειρεύσῃ τὰ μισὰ καὶ τὰ ἀλλα τὰ μισὰ
νὰ τὰ κρατήσῃ δι' αὔρειν.

Εἰς τοὺς τελευταῖους τούτους λόγους τοῦ ταγμα-
τάρχου μου, ἔλαβον βραχυθύμως τὴν διὰ τὴν οἰκίαν
του ἁγουσαν, ἀλλὰ μόλις εἶχον κάμει βήματά τινα,
βλέπω μακρόθεν ἐρχόμενον πατριώτην μου τ.να., καὶ
διὰ ν' ἀποφύγω τὴν συνάντησιν, εἰσέρχομαι εἰς τὴν
προστυχούσαν θύραν παντοπωλείου τινός, καὶ ἐπὶ τῇ
προφάσει ὅτι δῆθεν ἔθελον ν' ἀγοράσω κάτε τι, κα-
τέτριψκ δύο τρία λεπτά τῆς ὁρας, διάστημα, καθ' δ
ὅ γνωριμός μου ἀπεμακρύνετο ἀρκετὰ ἀντιθέτως
τῆς διευθύνσεως, ἦν ὅφειλον νὰ λάβω, μεθ' δ' ἐξῆλ-
θον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ τρέχω κυττάζω δεξιὰ καὶ ἀρι-

στερά μὴ διακρίνω κανένα πατριώτην μου, ἀλλὰ
δὲν κάμω δέκα βήματα καὶ ίδου ἄλλος τοιοῦτος! —
Ποῦ τὸν ἔθγαλε διαβόλος, λέγω καθ' ἑαυτὸν, καὶ
τόσον ἐκορυφώθη δικαία ἀγανάκτησίς μου, ὥστε
ὅλιγον ἐλειψε νὰ πετάξω τὰ μπαρμπούνια τοῦ ταγ-
ματάρχου μου κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸ κόψω πέρα μὲ
κενάς χεῖρας. Δὲν χάγω πάλιν καιρὸν, ἵνα μὴ προλη-
φθῶ ὑπὸ τοῦ γνωρίμου πατριώτου μου, εἰσέρχομαι
εἰς τὸ πλησίστερον ἐργαστήριον καὶ κρεμάσσας τὰ
μπαρμπούνια εἰς τινὰ ἐμπεπηγμένον ὕλον εἰς τὸ τοί-
χωμακ αὐτοῦ, εἶπον μεθ' ὕφους ἐπιτακτικοῦ πρὸς τὸν
καταστηματάρχην.

— Αὐτὰ τὰ ψάρια εἶναι τοῦ κ. Φρουράρχου! Σὲ
ὅλιγον θὰ ἐπιστρέψω νὰ τὰ πάρω. Φύλαξέ τα, μὴ
τὰ πάρη κανεὶς! Τὰ ἔχω καὶ μετρημένα. Νὰ μὴ
ταῦρω διλγώτερα...

— Μάλιστα, κύριε στρατιώτη, μοὶ ἀποκρίνεται δὲ
προσηνής καταστηματάρχης, μετ' εὐγενείας. Μὴ σὲ
μέλλει, διτί θέλης πέρασσε καὶ πάρ' τα. Εὐε νέ
εὐθύνην μου.

Ως ἀστραπὴ ἐξῆλθον τοῦ καταστήματος καὶ εὐρε-
θεὶς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀνέπνευσα καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶχα
πετάξει ἀπ' ἐπάνω μου, δὲν γνωρίζω διοίους εἰδούς
ἀτεμίαν. Ή πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ πληρώσω δύο
δεκάρες εἰς μικρόν τινα ἀχθοφόρον, ἵνα ὑπὸ τὴν ἐπο-
πτείαν μου κομίσῃ τὰ σκανδαλώδη μπαρμπούνια εἰς
τὴν Κυρίαν τοῦ ταγματάρχου μου, ἀλλὰ θέσας τὴν
χεῖρα μου εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός μου δὲν ἡδυ-
νήθην ν' ἀποπνίξω στεντόρειον «ἄχ!» ἐξελθὼν ἐκ τοῦ
βάθους τῆς καρδίας μου... εἶχον ἀπωλέσει τὸ χρημα-
τοθυλάκιόν μου, τὸ εἰνέ μου ὅλον, τὸ θάρρος μου, τὴν
παρηγορίαν μου! Επεσεν δὲ οὐρανὸς καὶ μ' ἐπλάκωσε! Δέν
ἡτον μικρὸν πράγμα!... εἶχον ἀπωλέσει διακο-
σίας πεντήκοντα δραχμὰς εἰς χρητονόμισμα καὶ τινα
ἀργυρᾶς κερμάτια! Δι' ἐναὶ φοιτητὴν ἵστως δὲν εἶνε με-
γάλη κτῆσις διακόσιαι πεντήκοντα δραχμαὶ, ἀλλὰ
δι' ἐναὶ στρατιώτην εἶνε... εἶνε θησαυρός. Εκόπησαν
οἱ πόδες μου, καὶ ἐν τῇ βαρυθυμίᾳ μου ἐπέστρεψε
εἰς τὸ ἐργαστήριον ὅπου εἶχα κρεμασμένα τὰ μπαρ-
μπούνια τοῦ κυρίου Ταγματάρχου μου καὶ λαβὼν
αὐτὰ διὰ τῆς δεξιᾶς μου χειρὸς ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν
οἰκίαν αὐτοῦ ἀγοράσαν, ἀμεριμνῶν πλέον ἐὰν θὰ μὲ
ἔβλεπε κανεὶς γνωριμός μου ἢ σχι. Ἐνῷ ἐβαδίζον
ἀφηρημένος ως ἐν τῇ ἐπέλθουσῃς μοὶ ζημίας, ηθού-
θην τὸν τράχηλόν μου δραχθέντα ὑπὸ ξένης χειρὸς
καὶ στραφεὶς βλέπω συστρατιώτην μου τινα, εὐγενῆ
τῆς Κεφαλληνίας γόνον καὶ ἀριστον φίλον μου, δόστις
μὲ ἐκύτταζε μειδιῶν, ως θέλων εὐχάριστόν τι νὰ μοὶ
ἀναγγείλῃ. Αμέσως ἐνέθυμήθην, διτί ποδὸς τριῶν
μετὰ τοῦ συστρατιώτου μου τούτου ἐψειρίζομεθα εἰς
τι ἀπόχρυφον καὶ προσηλιακὸν μέρος ἐκτὸς τῆς πό-
λεως, δόστι πράγματι μοὶ εἶχε πέσει τὸ χρηματοθυ-
λάκιόν μου, κατὰ τὴν γενικὴν ἐπιθεώρησιν, ἦν ἔκα-
μον ἐπὶ τῶν φορεμάτων μου πρὸς θήραν ἐλληνικῶν
ζωύφιων, τὸ δόστιον εὐρών δὲ εἰλικρινέστατος συστρα-
τιώτης μου, ως παραμείνας περισσότερον ἐμοῦ εἰς τὸ
μέρος ἐκεῖνο, ἔνεκα περισσότερος ἐμοῦ ἐργασίας ἐν τῷ
ψειροκτονεῖν, ηρχετο ζητῶν με ἐπίτηδες, ἵνα μοὶ ἀναγ-
γείλῃ τὸ εῦρημα, ἐγὼ δὲ ἀνακτήσας δόλον με τὸ

Θάρρος, ώς ἐκ τῆς βεβαιότητος ὅτι τὸ θυλάκιον μου εὑρίσκετο εἰς τὰς καλάς χεῖρας τοῦ φίλου μου, εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι ἡμην βέβαιος ὅτι αὐτὸς τὸ εἶχεν εὗρει, καὶ οὕτε κανένα ἐσκεπτόμην περὶ αὐτοῦ.

— Καλὰ αὐτό, ἀλλὰ τὴν ἀρμαθιὰ τὰ ψάρια ποὺ τὴν πᾶς; μαὶ προτέθηκεν ἐν τῇ ἰδιαίζουσῃ τῶν ἑπτανησίων προφορᾷ, μήπως σ' ἐφόρτωσε κανένας γαλονᾶς νὰ τὰ πᾶς στὸ σπίτι του; "Ἐτοι τῶπαθα καὶ ἔγώ πρὸ τριῶν ἡμερῶν!"

"Ἐντράπην νὰ εἴπω αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀμέσως εὔρον πρόχειρον τὸ ψεῦδος, εἴπὼν αὐτῷ:

— Δὲν μὲ ἐφόρτωσεν, ἀγαπητέ μου, κανεὶς γαλονᾶς, ἀλλὰ τὰ ἡγράσσα μόνος μου ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τὰ φάμε ἀπόψε ἔγώ καὶ σὺ κανένας ἀλλος; φίλος μας.

— Μὰ εἴνε πάρκα - πολλὰ, φίλατέ μοι, δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ τὰ φάμε μονάχοι μας... Μὰ καὶ τὶ φραΐσκα πούγκι, μὰ τὸν "Αἴ - Γεράσιμο! Τὶ φαγὶ ἔχομε νὰ κάμωμεν ἀπόψε!" "Ἐχω ἀποθυμήσει τὰ μπαρμπούνια, ἀφότες ἐστερήθηκα τὴν ὥραίκα μου Κεφαλλονία." "Ἄχ! τὶ ἀντίθεσι ἀδερφὲ, εἴνε τούτη ἡ ζωὴ μὲ ἔκεινη ποῦ εἴχα στὸ σπίτι μου Τόσο ἀποθυμήσα τὴ σπιτιακὴ ζωὴ, τὸ σπιτιακὸ φαγὶ, τὴ σπιτιακὴ περιποίησι... καὶ τὶ νὰ πρωτοθυμηθῇ κανεὶς..." "Ἄχ! ξενητειά!" "Ἄχ στρατιωτικὴ ζωὴ!" "Ἄχ φειρες!... Καὶ νὰ ἐγνώριζα ὅτι αὐτοὶ οἱ καὶ τοι μας καὶ αὐτὲς αἱ δυστυχίαις μας θὰ ὠφελοῦσσαν τὴν Πατρίδα, νὰ εἴμαι ἀτιμος ἀν ἐλεγα τὸ παρὰ μικρὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ μου φαίνεται ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ πάνε ποὺφ καὶ θὰ γυρίσωμε μὲ τὰ χέρια ἄδεια...

"Ἡθελε νὰ εἴπω καὶ ἀλλὰ ἐναντίον τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς τότε λαοπροβλήτου Κυθερώντος, ἀλλ' ἐσεβασθη τὴν προκεχωρηκούσαν ὥραν, καθόσον ὁ ἥλιος εἴχε δύσει καὶ διὰ νὰ φάγωμεν καλὰ τὰ ὥραίκα μπαρμπούνια μας, ἐπρεπε νὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ τὴν προφορικὴν τούλαχιστον ἀδειαν τοῦ ἐπιλογίου, ητις ἀγενο πολλῶν διατυπώσεων ἐπιτευχθεῖσα, μᾶς ἐκόστισε τὸ ἐν τέταρτον τῶν μπαρμπούνιων τοῦ ταγματάρχου μου, ὅτις, μὲ ὅλας τὰς προσπαθεῖσας ἀς κατέβαλε, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δράστην τῆς νοσφίσεως τῶν μπαρμπούνιων του, ἐνεκά τῆς ἀγνοίας τοῦ ὄνυματός μου.

Παρῆλθον ἔκτοτε δύο - τρεῖς μῆνες. Ο πρώην νεασύλλεκτος στρατιώτης εἶχε μετὰ πολλῶν ἀλλων μετενεγκθῆ εἰς τὴν στήλην τῶν γεγυμνασμένων, καὶ μετάκαυστηράς ἔξετάσεις εἰς τὰς τέσσερας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς καὶ εἰς τὸ δεῖγμα γραφῆς, εἴχε προαχθῆ εἰς τὸν ἐπίζηλον τοῦ δεκανέως βαθμὸν, καὶ τὸ σπουδαίοτερον, εἴχε προσληφθῆ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διοικήσεως τοῦ Συντάγματος μὲ μόνην τὴν καλλιγραφίαν ώς συστατικὸν, ἐκεὶ δὲ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς διοικήσεως τοῦ Συντάγματος, ἔσχον τὴν εὔκαιριαν νὰ γνωρισθῶ μεθ' ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς τῆς πόλεως, περισσότερον δὲ μετὰ τοῦ ταγματάρχου μου, ὅτις εἴχε λάβει πραγματικὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν, ἐνεκά τῆς μεγίστης ἐκ μέρους μου περιποίησεως καὶ τῶν πολλῶν εὐχολιῶν, ἀς ως ἐκ τῆς θέσεώς μου, παρεῖχον αὐτῷ.

Εἶχον πλέον ἐντελῶς ἔξαλειφθῆ τὰ μπαρμπούνια

ἐκ τῆς μνήμης τοῦ ταγματάρχου μου, καὶ μόνον ἀν τῷ τὰ ἀνέφερε κανεὶς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἐγνώριζον τὴν ιστορίαν, τὰ ἐνεθυμεῖτο καὶ ἔξεφερε βλασφημίας κατὰ τοῦ δράστου τῆς καταχρήσεως, ἐγὼ ἔγω, χαμαι νεύων ἐμειδίων, οὐχ ἡττον ἡσθανόμην ἐν ἐμοὶ βαθέως τὴν διαπραγματείσαν ἀδικίαν, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην κατ' οὐδένα τρόπον γὰρ εἷμω τὴν θεραπείαν αὐτῆς. Μίαν ἡμέραν, οἱ κρεωπῶλαι τῆς πόλεως εἴχον κηρύξει ἀπεργίαν, καὶ ἐνεκά τούτου πάντες, στρατιώτικοι καὶ πολιτικοί, ἔτρεξαν εἰς τὴν πλατείαν τῶν ἱχθυοπωλείων, μεταξὺ δὲ τῶν σπεισάντων ἡμην καὶ ἔγω, δότις ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς μου ἐναὶ ἐκ τῶν πολλῶν ἀγγελιοφόρων τοῦ γραφείου τῆς διοικήσεως τοῦ Συντάγματος, ἡγόρασα τέσσαρας ὅλας ὀκάδας λαμπροτάτων μπαρμπούνιων ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ διανείμω αὐτὰ μετὰ τῶν ἐν τῷ γραφείῳ συναδέλφων μου, ἀπάντων ὑπαξιωματικῶν, οἵτινες ἀνήρχοντο εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν 10, ἀλλὰ καθ' ὅδὸν πολλοὶ φίλοι ἀξιωματικοί, μὲ περιεκύλωσαν ἀπαιτούντες μεριδίον, ἐπὶ πληρωμῇ ἐνοχεῖται, ἀλλὰ κατώρθωσα νὰ διαφύγω τὰς ἀπαιτήσεις των προφασιθεῖς ὅτι τὰ μπαρμπούνια ἀνηκον εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ Συντάγματος, δότις ἐτύγχανε καὶ φρούραρχος ἐνταῦθη, καὶ οὕτω κατώρθωσα νὰ τὰ φέρω σῶα καὶ ἀκέραια εἰς τὶ φιλικὸν κατάστημα, ὅπου καὶ τὰ ἐκρέμασα, μεθὸ ἐξῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν ἵνα συγαπαντήτω τινὰς τῶν συναδέλφων μου πρὸς διακανονίσιν τῆς ὑποθέσεως τῶν μπαρμπούνιων καὶ ἐνῷ ἐτούζαμεν ἐν τινὶ οἰνοπνευματοπωλείῳ, βλέπω διερχόμενον τὸν ταγματάρχην μετὰ τοῦ ὑπηρέτου του, καὶ διευθυνόμενον εἰς τὴν πλατείαν τῶν ἱχθυοπωλείων, καὶ πειθὴ ἐγνώριζον ὅτι τὰ ἱχθυοπωλεῖα εἴχον ἐκποιήσει ὅλους τοὺς ἴχθυς τῶν ἐνεκά τῆς αἰγινίδου ἐλλείψεως τοῦ κρέατος, ἡμην πλέον ἡ βέβαιος ὅτι δὲ ταγματάρχης μου θὰ ἐπέστρεψε μὲ τὸ καλάθι του τὸ ἄδειο. Δὲν χάγω λοιπὸν καιρὸν, ἐξέρχομαι τοῦ οἰνοπνευματοπωλείου, τρέχω εἰς τὸ κατάστημα ἐνθα δεῖχον τὰ μπαρμπούνια μου κρεμασμένα, προσκαλῶ τὸν πρῶτον τυχόντα γνώριμον στρατιώτην καὶ τὸν διατάσσω νὰ κομίσῃ τὸν ἐναὶ ὄρμαθὸν τῶν μπαρμπούνιων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου, δὲ στρατιώτης, ἀγενο τινὸς ἀντιλογίας ὑπείκων εἰς τὸν βαθμὸν μου, ἔλαβε τὸν ὄρμαθὸν, συγκρατοῦντα ἀκριβῶς δύο ὀκάδας μπαρμπούνια καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου, ητις δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἐκεῖθεν.

Δὲν παρῆλθον πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἴδου βλέπω τὸν ταγματάρχην μου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῶν ἱχθυοπωλείων, ἀγενο βεβκίως ἴχθυῶν, καὶ θυμωμένον ἐνεκά τούτου φαντασθῆτε ὅμως τὴν καράν καὶ τὴν ἀπορίαν αὐτοῦ, ἐπιστρέψαντες οἰκαδε καὶ εὐάντες τὰ ὥραιότερα μπαρμπούνια, ἀτινα ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ. Δὲν ἐγνώριζε τὶ νὰ ὑποθέσῃ. Τῷ τὰ εἴχε στείλεις κανεὶς δῶν; Τῷ ἐστάλησαν κατὰ λάθος; Ἐνῷ ἐκαμψε τὰς σκέψεις ταῦτας καὶ δὲν ἡδύγχτο νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τῶν μπαρμπούνιων, παρουσιάζομαι καὶ ἔγω ἐμπροσθέν του, δῆθεν νὰ τῷ ἀνακαίνωσω διαταγὴν τινὰ τοῦ Διοικητοῦ, καὶ μόλις μὲ εἰδὲν ἀνεφώνησε.

— "Ελα, βρέ αδερφέ δεκανέα, νὰ μᾶς λύσῃς ἔνας αἰνιγμα!

— Καὶ ποίας φύσεως αἰνιγμα εἶναι αὐτὸ τὸ δόποιον, θὰ μοὶ προτείνητε πρός λύσιν, κύριε Ταχυματάρχα; ἀπήντησα αὐτῷ ρίψας πονηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὄρμαθοῦ τῶν μπαρμπουνίων.

— "Ίδού, ποῖον εἶναι τὸ αἰνιγμα! Βλέπεις αὐτὰ τὰ μπαρμπουνία; Τὰ ἔφερε ἔνας στρατιώτης καὶ εἶπεν ὅτι τοῦ ἔδωκα ἕγὼ νὰ τὰ φέρῃ, ἐνῷ ἕγὼ δὲν τοῦ ἔδωκα τίποτε, καθόσον δὲν ἡμπόρεσα οὔτε μαρίδα νὰ εὕρω εἰς τὸ φαροπάζαρο, ἀλλὰς τε ἕγὼ εἶχα καὶ τὸν ὑπηρέτην μου μαζύ μου. Τὶ τρέχει σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Τὰ μπαρμπουνία αὐτὰ, κύριε Ταχυματάρχα, μοῦ φαίνονται ὅτι βρωμοῦν!... Πρὸ πολλῶν μηνῶν ἔχουσιν ἀλιευθῆ...

— Τὶ μᾶς φύλλεις αὐτοῦ, δεκανέα! αὐτὰ εἶναι ζωτανὰ ἀκόμα. Μωρὲ, ποῦ σὲ ηὔρε, νὰ μοῦ λύσῃς τὴν ἀπορία!

— Ἔγὼ, ἐπιμένω κύριε Ταχυματάρχα, ὅτι εἶναι πολλῶν μηνῶν.

— Βρέ αὖ στὴ δουλειά σου! Δέ μοῦ λές ὅτι δὲν ἔρεις τὶ θὰ πῇ ψάρι! "Αν καλὰ ἔχεις δίκαιο, ἀφοῦ εἶσαι Σουλιώτης!

Καὶ ἐπειδὴ ἕγὼ ἐμειδίων, μετά τίνα σκέψιν ὁ ταχυματάρχης μοὶ ἀνέκραξε στεντορείως:

— "Έχεις δίκαιο, δεκανέα! "Έχεις δίκαιο! Πραγματικῶς τὰ ψάρια αὐτὰ εἶναι πολλῶν μηνῶν! Εἶναι ἔκεινα ποῦ εἶχα ἀγοράσει κατὰ τὸν παρελθόντα Ὁκτωβρίον καὶ καθυστεροῦσαν μέχρι τοῦδε! "Έχεις δίκαιο, δεκανέα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν βρωμοῦν καὶ ὅτι θὰ τὰ φάμε μὲ μεγάλην ὅρεξιν.

Μετά τίνα δὲ σκέψιν προσέθεσεν:

— Δὲν κάθεσαι, δεκανέα, νὰ λάθης καὶ σὺ μεράδι, τῶν μπαρμπουνίων, ἀφοῦ κατέρριψας νὰ λύσῃς τὴν αἰνιγματώδη ἔλευσιν τῶν;

— Εὐχαρίστως, κύριε Ταχυματάρχα, ἀλλὰ πρέπει προηγουμένως νὰ ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς συναδέλφους μου νὰ μὴ μὲ περιμένουν εἰς τὸ συσσίτιον.

Καὶ ἀφοῦ ἀνεκοινώσα αὐτῷ, καὶ τὴν διαταγὴν τοῦ κ. διοικητοῦ, ἐξῆλθον, ἵνα διαθέσω τὴν τύχην τῶν ὑπολοίπων μπαρμπουνίων ἀφοῦ δὲ ἀντάμωσα ἔνα τῶν συναδέλφων μου καὶ ἔδωκα τὰς σχετικὰς καὶ ἀναγκαῖας δηγίας, ἐπέστρεψα πάλιν εἰς τοῦ ταχυματάρχου μου, ἀκριβῶς καθ' ἥν στιγμὴν τὰ μπαρμπουνία ἐτίθεντο μαγειρευμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Διαρκοῦντος τοῦ προγεύματος ἤνοιξεν ἡ ὅμιλος τῆς μυστηριώδους προελεύσεως τῶν ἴχθυων, μεθ' ὅ ταχυματάρχης προσέθεσεν:

— "Θελα νὰ ἔγγωριζα ποιὸς κατεργάρος στρατιώτης μοῦ ἔχει αὐτὴν τὴν σκηνὴν, διωσδήποτε ὅμως, θὰ εἶνε πολὺ ἔξυπνος καὶ εὐγενής.

— "Ισως θὰ εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς διαβασμένους, εἴπον ἔγὼ, ἐννοῶν ἔγγραφμάτους.

— Βεβαίοτατα, ἀπεκρίθη ὁ ταχυματάρχης, διαβασμένος θὰ εἶναι καὶ θὰ εἶχε πολὺ δίκαιον δὲ ἀνθρώπος; νὰ κάμῃ δ.τι μοῦ ἔκαμεν. Ἔγὼ ἐσφαλα, διότι δὲν τὸν ἡρώτησα ποῖος ἦτο καὶ δὲν τὸν ἐξήτασα ποίαν

ἀνάπτυξιν εἶχεν. "Αν ἦταν διαβασμένος εἶχε πολὺ δίκαιον νὰ τὸ κάμῃ.

— "Ἐάν, κύριε ταχυματάρχα, τῷ εἶπον, συνέβαίνεν, ὅτε τὸ μάθετε τὸν στρατιώτην ἐκείνον, ὅτες πρὸ τόσων μηνῶν ἐνοσφίσθη τοὺς ἴχθυς σας, τί ἥθελετε τῷ κάμει;

— "Τοστερον ἀπὸ τὴν σημερινὴν σκηνὴν, οὐχὶ μόνον δὲν θὰ τῷ ἔκαμον τίποτε, ἀλλὰ θὰ τῷ ἐξέφραξα τὴν εὐαρέσκειάν μου...

— "Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς σας, κύριε ταχυματάρχα, δὲν θὰ ἐτιμωρήστε τὸν στρατιώτην ἐκείνον;

— "Ἐπὶ τῷ στρατιώτικῷ μου λόγῳ, σὲ διαβεβαιῶ, δεκανέα μου, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐτιμώρουν...

— "Εἰ τότε, κύριε ταχυματάρχα, ἐκφράσατέ μοι τὴν εὐαρέσκειάν σας, καὶ ἐγερθεὶς ἔστην εἰς προσοχήν.

Ο ταχυματάρχης, ἐπὶ τῷ σκούσματι τούτῳ οὐχὶ μόνον δὲν δυσηρεστήθη, ἀλλ' εὐθύμησε περισσότερον, καὶ ἐκένωσεν ἐν ποτήριον λευκαδίτικο εἰς ὑγείαν μου.

Τὴν ἐπαύριον ὅλη ἡ φρουρὰ ἔγνωριζε τὴν ιστορίαν τῶν μπαρμπουνίων τοῦ ταχυματάρχου μου!

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

"Ἔτο ή πρώτη Ἀποιλου, ώραίσα ἐστινή πρωΐσ, ἀνθοδολοῦτα καὶ καταυγάζουτα τὰ ἀνθοκήπια, τὰς οίκιας καὶ τὰ πεζοδόμια τῶν Ἀθηνῶν τλήν, διλαι οὔτει αἱ ποιητικαὶ τῆς ἰδιότητος δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐπὶ τὸ παξόντος τόσον, διον ἐν ἀλλοὶ ἡγιστα ποιητικόν, ἀλλ' οὐχὶ ἡττον νοστι μάτατον πρόνοιο. τῆς πρωΐας ταύτης, τούδι' ὅπερ ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ παρόντος διηγήματος Πρωταπριλιγά, διπος ἔνιοσηση, δὲ ἀγαγώντης τί ἔννω. Εἶναι ἡ ἡμέρα της περιμένειντον ἀνυπομόνων πάντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ τον διάλια ἐπιδίεισιν μπὸ τὸ πρέσχημα ἔνδις γελάσματος, η μᾶς ἐντέγουν δούμ μπόρας λίγον πνεῦμα, καὶ αὐτοὶ οἱ συνήθισις οὐχὶ τόσον εὐφυεῖς, ἀκριβῶς δηλ. διπος ἀναμένεται ἐν τῇ θουλῇ ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τοῦ Σελλάτου, ἵνα εἰα μᾶς ἐπεισωτήσως πινθητισή ἀπὸ τοῦ βήματος ρητορική ρογγάζεισα συνήθισις ἐπὶ τοῦ ἀδωλίου της καθ' ὅλην τὴν ἔδημονάδα.

Πλὴν, πάντα ταῦτα ἡσαν ἀκριβῶς τὰ μόνα πράγματα, ἀ-ινα δὲν ἀπτηγόδουν τὰς σκέψεις νεαροῦ λοχίου, διτεὶ διὰ τῆς δδοῦ Ἀκαδημίας μετέβειντε τὴν πρωΐαν ἐκεὶ· η εἰς τὸ "Τουργεῖον" τῶν Στρατιωτικῶν. "Ο λοχίας Κλεάνθης Π.", ἀπεστατόμένος παρὰ τῷ ρηθέντι ὑπουργείων εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Καταγρήσεως, εἰς συνεπῶς διαμένων ἐν Ἀθηναῖς παρὰ τὴν οίκογενεία του, ἡτο τέλειος τύπος ἐλληνικοῦ στρατιωτικοῦ παραστήματος. "Αιάστημα μεγαλοπετέ, τόσῳ ἐπιχαρίτως φέρον τὴν στρατιωτικὴν στολὴν καὶ τὸν ζωστήρα μετὰ τῆς ξιφολόγχης, κιφαλή θαυμασίως ἀποτεθειμένη ἐπὶ δύο στερεῶν καὶ εὐρέων ὡς βραχώδη ὑπέβριθρα ώραι, μορρή ἀπεικονίζουσα ἐπὶ τῶν εὐρενῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν γεναῖσα καὶ μεγαλέφρονα αἰσθήματι, καὶ τέλος, ἀρρέος μύσταξ διαγράφων τὰς συμμετρους χαριέσσας αὐτοῦ καμπύλας ἐπὶ παρείων ἐπιμελῶς πάντοτε ἐξυπιστέγων, πάντα ταῦτα διολογουμένως ἡσαν πλέον ἡ ιχανά στοιχία πρέπεις παρτισμὸν τῆς δυναμιτίδος ἐκείνης, δι· ης συνήθισις ἀ-ιατ-νέσσεται δὲ ἐγκέφαλος τῶν νεανίδων.

Σπεύσωμεν διμως, ηνα ὅμεν πρὸ παντὸς δίκαιοι, διτεὶ δι. λοχίας Κλεάνθης οὐδὲ τὴν ἐσχατιάν μηδην ροδελῆς τιος ρινές ἀνελογίζετο τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἔχων ἀλλὰς τε ἀρκετά πράγματα, διπος ἀπασχολήσας τὸν νοῦν του σοσαρώτερον